

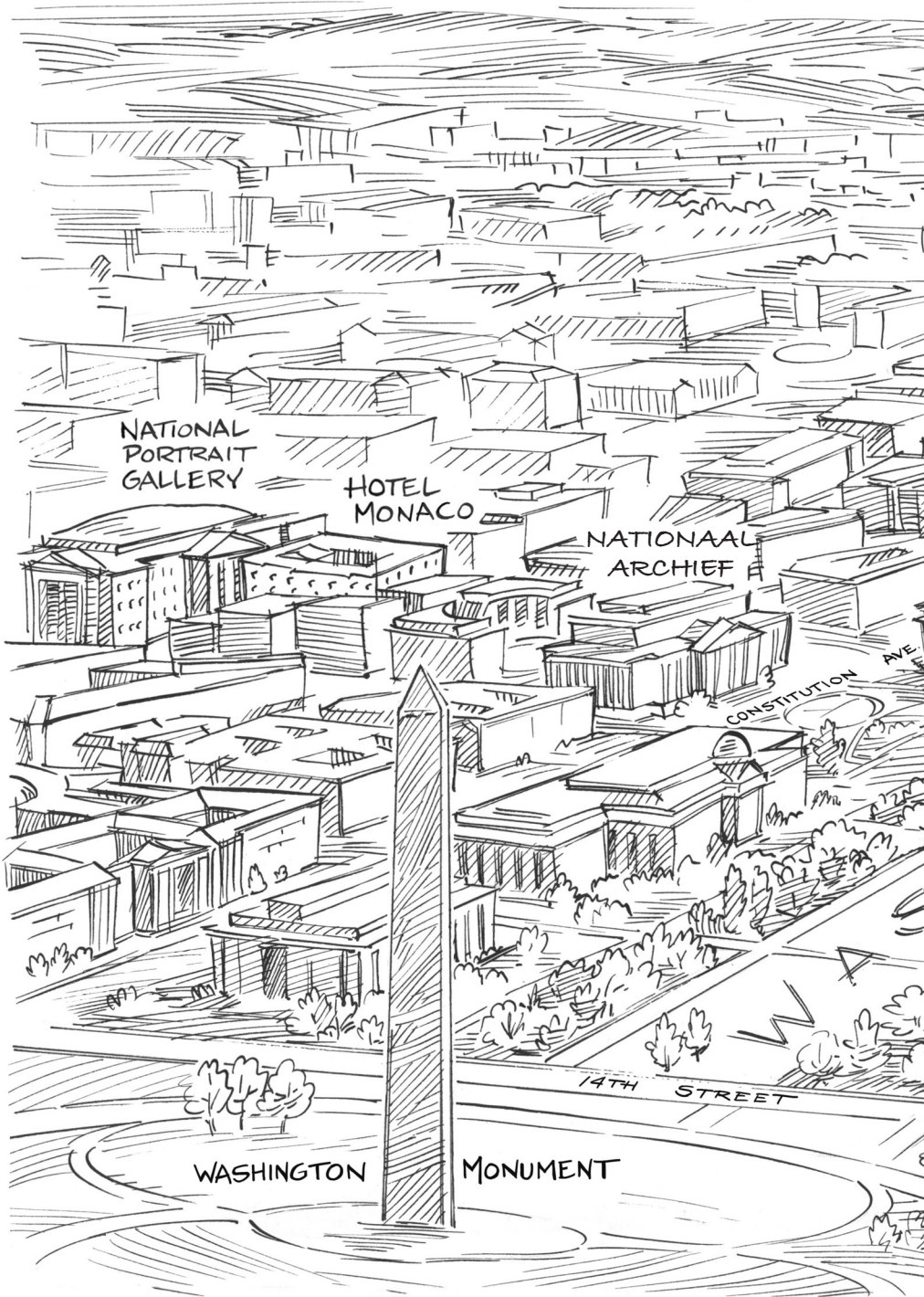
Het Van Gogh

MYSTERIE

DERON HICKS

KUNSTBENDE 1

NATIONAL
PORTRAIT
GALLERY

HOTEL
MONACO

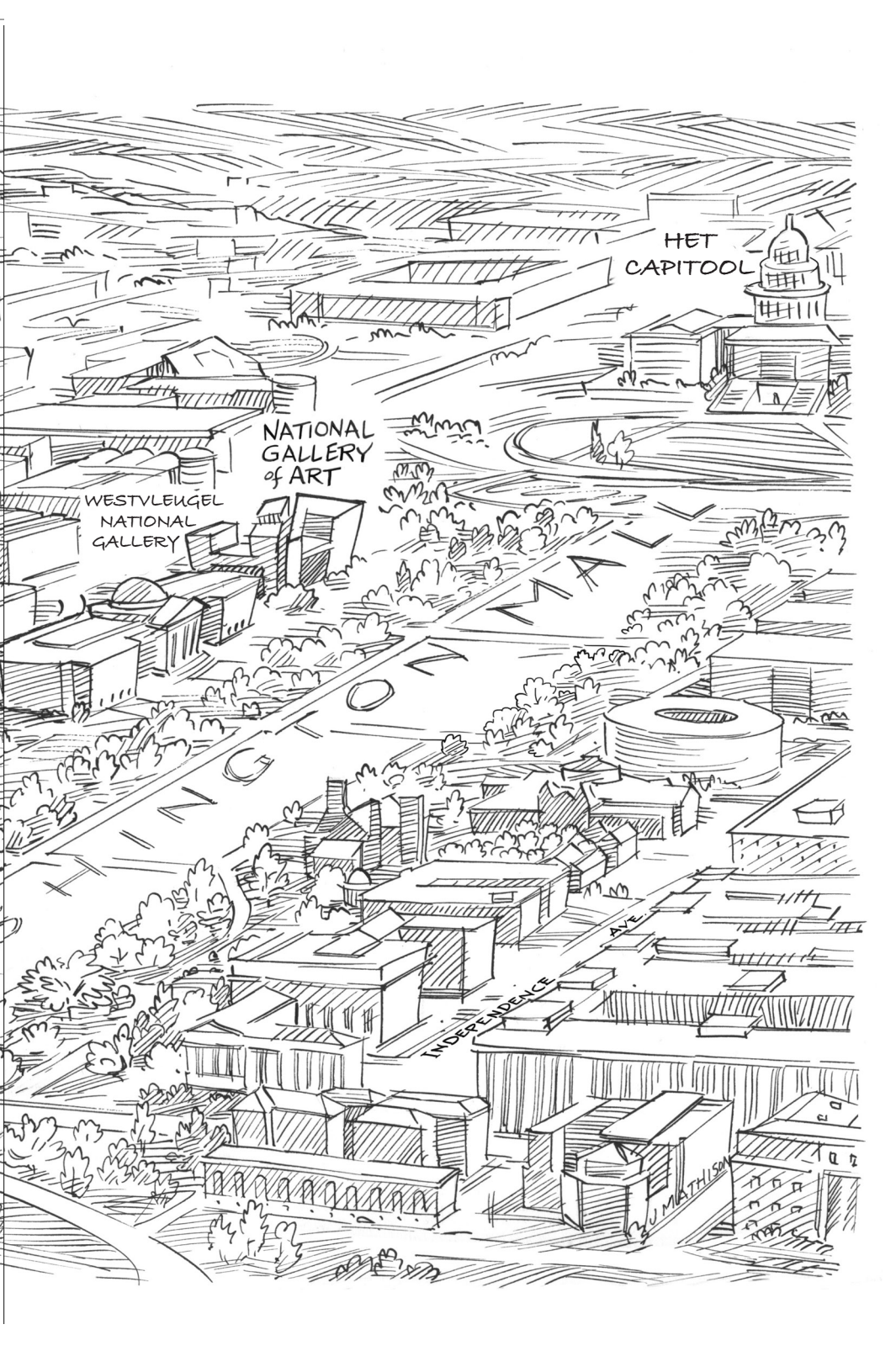
NATIONAAL
ARCHIEF

CONSTITUTION
AVE

14TH STREET

WASHINGTON

MONUMENT

HET
CAPITOOOL

NATIONAL
GALLERY
of ART

WESTVLEUGEL
NATIONAL
GALLERY

INDEPENDENCE
AVE

J. MATHISSEN

VOLG DE CODES...

In dit boek kom je QR-codes tegen. Ze leiden naar de beroemde schilderijen die Art en Camille bekijken, en zijn allemaal stukjes van Arts geheugen en identiteit.

Via de codes zie je de schilderijen die Art en Camille zien, en lees je over de schilder en het kunstwerk zelf.

Om de QR-codes te scannen heb je een smartphone of tablet nodig met een QR-lezer, maar soms kun je ook gewoon je camerafunctie gebruiken.

Lukt het niet of heb je geen smartphone of tablet? Bekijk de kunstwerken dan via www.uitgeverijdefontein.nl/QR

PROLOOG

De jongen verscheen uit het niets.

Hij kon de weerspiegeling van de jongen zien in het beschermende glas dat om het kleine beeldhouwwerk stond. De jongen was blond. Zijn haar zat een beetje warrig, maar verder zag hij er normaal uit. Hij droeg een blauwe jas en sneakers.

Hij probeerde niet naar de jongen te staren. Dat leek hem nogal onbeleefd, gezien de omstandigheden. Niemand vond het leuk om aangestaard te worden, vooral niet door een vreemde. Dus hij keek vanuit zijn ooghoek toe hoe de jongen de ruimte bestudeerde.

Misschien zocht de jongen iemand. Zijn ouders, of zo?

De ruimte stond vol met beroemde beeldhouwwerken en aan de muur hingen beroemde schilderijen. Maar de jongen leek het niet op te merken. De

mensen tolden door de ruimte, maar de jongen bleef gewoon op het bankje zitten, met zijn handen in zijn schoot en een wezenloze uitdrukking op zijn gezicht.

Het was lastig om te bepalen hoelang hij daar naar de jongen zat te kijken. Hij droeg geen horloge en er hing nergens een klok. Het was vreemd: de tijd leek stil te staan. Was hij hier al een uur? Twee uur? Langer?

Niemand leek de jongen op te merken; niemand behalve hij. Iedereen liep gewoon door de ruimte alsof de jongen niet bestond, of onzichtbaar was.

Hij maakte zich zorgen om de jongen. Hij leek verloren.

Wie was hij?

Waarom was hij hier?

Het was misschien onbeleefd, maar hij kon niet anders dan staren.

Hij keek vlug naar zijn eigen blauwe jas en zijn eigen sneakers. Gek, dacht hij. Dezelfde als de jongen in de weerspiegeling.

Hij keek weer naar de jongen. Hij wilde iets zeggen. Hij wilde de jongen vertellen dat alles goed zou komen. Maar hij kon de woorden niet vinden. De jongen staarde domweg terug.

Hij voelde zich te machteloos om te helpen.

En dus wachtte hij, hopennd dat er iemand zou komen om de verloren jongen op het bankje te helpen.

DEEL 1

‘We moeten ons inspannen zoals de
verlorenen, zoals de wanhopigen.’

Brief van Vincent van Gogh aan zijn broer Theo,
2 april 1881

HOOFDSTUK 1

20.53 uur

Een paar jaar geleden

Locronan, Frankrijk

De eenvoudige stenen gebouwen aan de rand van het Franse dorpje Locronan stonden er al bijna driehonderd jaar. Ze waren altijd eigendom geweest van een boerenfamilie. De grootste stal was gebouwd met dikke blokken lokaal gewonnen graniet. Vroeger zat hier de kleine veestapel van de familie, maar nu had de stal een andere bestemming. Victor Baudin was geen boer en had de familiestal omgebouwd zodat hij er zijn unieke beroep kon uitoefenen. De versleten stenen vloer, de gestucte muren, de dikke houten balken en de vage geur van hooi en mest waren gebleven. Maar uit de felle tl-verlichting, moderne ramen en centrale verwarming bleek dat de stal niet

langer het huis was van kippen, koeien en geiten. De zilverkleurige ventilatiegaten tegen het plafond van de voormalige stal waren onderdeel van de airconditioning.

Langs een van de brede muren waren meerdere planken opgehangen. Een van de planken zat bijna tegen het plafond en stond vol met donkere flessen met gekookte olie, azijn, bleek, looizuur, inktvisinkt, zoutzuur, kwik en regenwater. De plank eronder stond vol met blikken. Hagelwitte etiketten gaven aan wat erin zat: LOODCARBONAAT, ZINKOXIDE, KWIK-SULFIDE, GEMALEN SLAKKENHUIZEN, IJZEROXIDE, LIJNZAAD, ROBIJNZWAVEL, DRAGENBLOED, MUMIAPOEDER EN BLAUWSTEEN.

Aan de andere kant van de ruimte stond een grote industriële oven, met aan beide kanten twee houten droogrekken. In het midden van de voormalige stal stond een lange, metalen tafel. Het strakke industriële uiterlijk van de oven en de tafel stond in schril contrast met de ruige stenen van de stal. Aan één kant van de tafel stonden gasbranders, microscopen, bekers in ieder denkbaar formaat en elke mogelijke vorm, een condensatieapparaat, een vizel, klemmen en slangen. Onder de tafel stonden rijen met grote, houten kisten. Op handgeschreven etiketten stonden woorden als HAZELAAR, STOKVIS, DAS, SLANGENHUID, MANGOESTE en KATTENTONG. Op de andere helft van de tafel stond maar één ding: Baudins mooiste creatie.

Victor Baudin grapte vaak dat deze ruimte in een ander tijdperk perfect zou zijn voor een alchemist of

tovenaar. Er zat meer wetenschap dan hekserij in zijn werk, maar toch had het soms iets van tovenarij.

Baudin liep naar de tafel om zijn meesterwerk nog een keer te inspecteren. Hij voelde een vreemde combinatie van trots, opluchting en verdriet, zoals altijd als hij klaar was met een project. Zijn klant – een man die hij nog nooit had ontmoet en van wie hij geen naam wist en ook niet had gevraagd – was buitengewoon geduldig geweest. Het zou drie jaar duren, had Baudin uitgelegd. Zelfs met alle moderne technologie waren er bepaalde methoden en eeuwenoude technieken die niet overhaast of zomaar nagedaan konden worden. De klant had dit geaccepteerd, de rekeningen netjes op tijd betaald en gewacht tot het bericht kwam dat de klus geklaard was. En dat moment was nu aangebroken. Hij had het niet perfecter kunnen doen. De klant zou tevreden zijn, dat wist Baudin zeker.

De oude man schrok op uit zijn dagdroom door geklop op de staldeur. Snel legde hij een katoenen doek over zijn werk.

Het was belangrijk hoe je iets presenteerde.

'Un moment,' riep hij, terwijl hij naar de deur liep.

Hij schoof een piepende ijzeren grendel opzij en trok de zware eikenhouten deur open. Er stond een kleine, kalende man met een borstelachtige snor voor hem. De koude winterwind sloeg door de open deur naar binnen.

'Kom binnen, kom binnen,' zei Baudin. *'Il fait froid.'* Het is koud.

De man stapte de drempel over. Baudin schoof de

grendel weer op zijn plek en draaide zich om om zijn gast te begroeten.

‘Is je werk af?’ vroeg de kalende man. Hoewel zijn gast het probeerde te verbergen, kon Baudin de opwinding in zijn stem horen.

‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Uw klant zal tevreden zijn.’

Baudin wees naar de andere kant van de ruimte. ‘*Suivez-moi*,’ zei hij.

De mannen liepen samen naar de metalen tafel.

‘Vergeef me de dramatiek,’ zei Baudin. Hij pakte een hoekje van de doek die over zijn werk hing. ‘Ik vond dat het een fatsoenlijke onthulling verdiende.’

De kalende man glimlachte en knikte instemmend. ‘Natuurlijk.’

Met een zwierig gebaar trok de oude man de doek eraf. Hij zette een stap opzij. De kalende man hapte naar adem, maar herpakte zichzelf snel. Hij haalde een leesbril uit zijn jaszak en boog over Baudins creatie heen. Hij was een paar minuten bezig met het bestuderen van de voorkant en legde het toen op zijn zij. Hij haalde zijn vingers langs de achterkant en stak zijn wijsvinger in de lucht, zodat de oude man het kon zien.

‘Stof,’ zei de kalende man goedkeurend.

Baudin knikte. ‘De details zijn belangrijk,’ antwoordde hij.

De kalende man legde de creatie weer neer en boog zich er nog eens over. Een paar minuten lang zei hij helemaal niets. Toen keek hij de oude man weer aan.

‘Nagel?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde Baudin.

De kalende man ging met de nagel van zijn rechterwijsvinger over een klein hoekje van de creatie. Hij boog zich voorover en bestudeerde de plek waar hij op gekrast had. Zijn nagel had geen enkele afdruk of kras achtergelaten. Hij stond op, stopte zijn bril weer in zijn zak en draaide zich om naar de oude man. ‘Komen de materialen overeen?’ vroeg hij. ‘Geen vervangende middelen? Alles is authentiek?’

‘Precies zoals uw klant het wilde,’ zei Baudin.

‘En het papierwerk?’

Baudin pakte een grote map van een zijtafel en gaf deze aan zijn gast.

De kalende man nam de papieren vluchtig door. ‘Alles lijkt in orde,’ zei hij.

Baudin opende de oven en de hitte sloeg de kamer in. De kalende man legde de map op een van de roosters en sloot de deur. De mannen keken in stilte toe. Binnen een paar seconden had het papier vlam gevat. Twee minuten later was er alleen nog as over.

De man keek naar Baudin. ‘En de rest?’ vroeg hij.

Baudin wees naar de droogrekken, waar nog veel meer creaties opgestapeld lagen. ‘Ik lig op schema,’ zei hij.

De kalende man knikte en draaide zich weer om naar de tafel. ‘Het is echt een meesterwerk,’ zei hij vol waardering.

Baudin glimlachte. Het wás ook een meesterwerk. Hij had lood in goud veranderd, als een echte alchemist.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Van Gogh Deception*

Verschenen bij Clarion Books, een imprint van Houghton Mifflin

Harcourt Books

© 2017 Deron Hicks

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Elsbeth Witt

Omslagafbeelding: Antonio Javier Caparo

Grafische verzorging: Zeno

De illustraties op pagina 11, 89 en 221 zijn afkomstig uit: Leo Jansen, Hans Luijten, Nienke Bakker (eds.) (2009), *Vincent van Gogh – The Letters*. Version: Octobre 2021. Amsterdam & The Hague: Van Gogh Museum & Huygens ING. <https://vangoghletters.org/>

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5918 3 (e-book 978 90 261 5919 0)

NUR 283, 284